

Изловили ги като пилци, свързали имъ ржцетѣ и ги отвели въ селото. Насрѣдъ мегданя ги погубили. Натрупало се мало и голѣмо да гледа какъ гинатъ. Помнятъ още старитѣ, какъ дребнитѣ дечица се промъквали подъ копитата на конетѣ да търсятъ главитѣ на бацитѣ си.

Господи, сѣкашъ не е било!

Велка не заклали. Накрай на селото подъ стария джбъ, който стоялъ самъ на баирчето отъ незапаметни години, изкопали даалиитѣ голѣма гробница. Пресѣкли всички корени на божиеото дърво и то изсъхнало на третия день. Съ каменни плочи изградили ямата отвжтре и въ нея живъ зазидали Велка. Затрупали го. Станало могилка. И на могилката се разперилъ сухия джбъ.

Голѣмъ страхъ!

Изправилъ се вожда имъ на черния конь правъ, провикналъ се:

— Видите ли туй сухо дърво! Когато даде зеленъ листъ, тогава ще излѣзе Велко отъ тъмницата.

И коня му се повдигналъ на заднитѣ си крака. Ударили барабанчетата:

— Тумба-лумба!

— Тумба-лумба!

— Оле, мале!

Че сбрали всички моми и млади булки, преметнали ги отпреде си на конетѣ, и се втурнали. Като хала припускали. И когато възлѣзли на високия баиръ предъ гората, обърналъ се тѣхния вождъ и погледналъ. Кой го знае, какво е търсилъ още съ очи кръвопиецтѣ!

Предъ него на седлото се огъвала, привързана яко, Велковата жена.

Затекли дни, години.

Дошли мирни турци, заселили опустѣлитѣ кжщи, стопанисали нивята на погубенитѣ, заживѣли между българитѣ.